

[Aksel Larsen.]

fælles om denne udenrigspolitik, og dette fællesskab kan ikke bringes i glemmebogen ved nok så meget partipolitisk skænderi i dag og i morgen. Og det bliver dobbelt forståeligt, at kommissionsarbejdet iøvrigt er faldet så resultatløst ud, når man ser, hvor vi er havnet i dag.

Det konservative mindretal siger i betænkningen — som hovedbegrundelse for, at man trods de skarpe ord ikke vil have rigsretsanklage — at „verdensudviklingen og vort lands ændrede udenrigs- og forsvarspolitik har givet svaret på bedømmelsen af Danmarks udenrigs- og forsvarspolitiske linie i perioden inden 2. verdenskrig“. Jeg takker for denne udtalelse, som kan bidrage til at skabe klarhed over det allervigtigste.

Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik i dag er nemlig ikke en anden, men principiel den samme som den politik, der beherskede perioden inden 2. verdenskrig, den politik, der førte til 9. april. Men den er i praksis, i udførelsen, forandret — til det værre! Nu som dengang går Danmarks udenrigspolitik ud på at samarbejde med de vestlige stormagter og indordne sig under dem, økonomisk og politisk, imod den socialistiske verden. Men i dag nøjes Danmark ikke med at støtte denne politik, det deltager meget aktivt i den som udbyttet led i en økonomisk koalition og som oprustet og udsat forpost i en militæralliance. I forholdet til Tyskland går denne politik ud på at styrke Vesttyskland økonomisk, at opruste det og på denne måde sikre sig en militær forbunds-fælle — og helst en aggressiv stødtrop — som man nu som dengang håber på og regner med vil vende sine våben mod øst. Forskellen på dengang og nu er i det væsentlige, at det gøres mere åbent, mere brutalt — og med langt større byrder for Danmark og også langt større risiko.

Aldrig mere en 9. april! — råbte hele folketinget i 1945 i kor med befolkningen. Aldrig mere en 9. april, siger folketingsflertallet i dag og påstår, at dets udenrigspolitik og de oprustningsbyrder, det lægger

på det danske folk, skal og kan tjene til at værne Danmark mod en ny krig og fremmed besættelse. Aldrig mere en 9. april, siger de, der er mest ivrige efter at støtte opmarchen af nye tyske divisioner ved Danmarks sydgrænse. Man lader, som om man helt har glemt, hvem det var, der overfaldt Danmark den 9. april 1940, den undfaldende og velvillige politik overfor den tyske militarisme til trods. Man går så vidt, at man direkte vil være med til, trods det tyske folkeflertals modstand, at opruste Vesttyskland, at genrejse den folkefjendske tyske militarisme og dermed skabe en mere frygtelig trusel mod freden og mod Danmark end måske nogensinde tidligere.

I dag eller i morgen vil folketingsflertallet kaste tilgivelsens kåbe over besættelsetidens politik, over den politik, der hedder samarbejde med besættelsesmagten, medens lederne af det samme folketingsflertal længst har udnævnt sig selv og hinanden til lederne af den illegale, væbnede modstandskamp mod besættelsesmagten.

Om få dage eller uger vil det samme folketingsflertal — det er i hvert fald regeringens og partiledernes hensigt — tiltage sig retten til at sige ja til tysk genoprustning, medens de påstår, at det danske folk savner enhver evne til selv at bedømme, hvad der tjener Danmarks vel. Altsammen på linie med vurderingen og skældsordene i det nævnte cirkulære af 2. september 1943 fra socialdemokratiets hovedbestyrelse.

Og om to en halv måned vil vel de samme folk — det belaver de sig i hvert fald på — besætte talerstolene landet over og i højstemte ord fejre ti års dagen for Danmarks befrielse fra det tyske åg.

Jeg skal afstå fra at sige noget til karakteristik af en optræden, der karakteriserer sig selv. Men jeg indrømmer, at der ikke handles uden konsekvens, når man først sørgede for at trække de parlamentariske undersøgelser mest muligt i langdrag og sørgede for, at mindst muligt blev belyst og mest muligt tilsløret, for derpå, når man tror at kunne bygge på folkets glemsomhed,